

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **Z. V.**, zastoupeného JUDr. Otto Hradilem, advokátem, se sídlem Olomoucká 16, Uničov, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 3. 1998, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 27. 5. 2008, č. j. 53 Cad 34/2007 - 56,

takto:

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 27. 5. 2008, č. j. 53 Cad 34/2007 - 56, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Otto Hradilovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 1904 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalovaná rozhodnutím ze dne 10. 3. 1998, č. X, podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), odňala žalobci od 12. 4. 1998 částečný invalidní důchod. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaná uvedla, že žalobce podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Ústí nad Orlicí ze dne 24. 2. 1998 již nadále není částečně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 20 %.

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, rozsudkem ze dne 27. 5. 2008, č. j. 53 Cad 34/2007 - 56, žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalované zamítl.

V jeho odůvodnění uvedl, že Okresní správa sociálního zabezpečení v Ústí nad Orlicí v posudku ze dne 24. 2. 1998 určila za rozhodující zdravotní postižení žalobce jeho stav po odstranění levého varlete s následnou chemoterapií s tím, že je recidiva onemocnění málo pravděpodobná a maligní onemocnění neprůkazné. Procentuální pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti pak stanovila na dolní hranici vyhláškového rozpětí a ještě ho dále snížila o 10 % na konečných 20 %. Současně uzavřela, že žalobce netrpí žádným z postižení vymezených v přílohách č. 3 a č. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění (dále jen „prováděcí vyhláška“). Závěr o neexistenci takových postižení plně potvrdila i Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Hradci Králové. Ta dále ve svém posudku ze dne 3. 4. 2008 ve vztahu k poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti v důsledku dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu uvedla, že žalobcův zdravotní stav byl dlouhodobě příznivě stabilizován a nebyl tedy dlouhodobě nepříznivý. Urologický nález neprokázal recidivu onemocnění, tato byla urologem označena za málo pravděpodobnou a nebylo zjištěno další závažné onemocnění, které by podmiňovalo ponechání částečného invalidního důchodu. Na rozdíl od okresní správy sociálního zabezpečení Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí Hradec Králové neshledala žádné postižení, jež by způsobovalo dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobce, avšak tento rozdíl nemůže mít dopad na rozhodnutí soudu, neboť závěr o neexistenci částečné invalidity žalobce ke dni vydání rozhodnutí žalované je shodný. Posudek posudkové komise pak vyznívá přesvědčivě, je zpracován dostatečně podrobně a vychází z řady lékařských zpráv a nálezů odborných lékařů, kteří měli žalobce dlouhodobě v péči a byli tak detailně informováni o jeho zdravotním stavu. Závěry obsažené v posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí jsou tedy logickým vyústěním skutečností v něm uvedených a o jejich úplnosti a správnosti nelze mít pochybnosti. Rozhodnutí žalované o odnětí částečného invalidního důchodu tak podle názoru krajského soudu vychází ze správných skutkových a právních závěrů.

Dále krajský soud neshledal důvodným žalobcův návrh na doplnění dokazování lékařskými zprávami, jež se měly týkat tvrzeného zdravotního postižení způsobeného následkem dopravní nehody v roce 1996. Posudková komise totiž vycházela nejenom z lékařských zpráv, které byly nashromážděny v dokumentaci okresní správy sociálního zabezpečení, nýbrž zejména ze zdravotní dokumentace žalobcova praktického lékaře, která musí být detailní a poskytovat komplexní obraz o zdravotním stavu žalobce. Nelze přitom očekávat, že se v posudku objeví citace všech lékařských zpráv, nýbrž naopak postačí výpis těch nejdůležitějších. Pokud by u žalobce skutečně došlo v důsledku tvrzené autonehody k zhoršení jeho zdravotního stavu, muselo by se to v této dokumentaci, v záznamu o jednání okresní správy sociálního zabezpečení, v posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí či v jiné listině tvořící součást správního spisu projevit, což se však nestalo. Naopak v záznamu ze dne 9. 3. 1998 k projednání žalobcovy žádosti o prodloužení nemocenských dávek je uvedeno, že pracovní neschopnost žalobce byla ukončena praktickým lékařem ke dni 18. 1. 1998, neboť bylo vyloučeno závažnější onemocnění a byla zjištěna stabilizace žalobcova zdravotního stavu.

Konečně krajský soud uvedl, že rozhodnutí žalované sice bylo žalobci z blíže neobjasněných důvodů doručeno s neobhajitelným časovým odstupem až v roce 2007, nicméně ten proti němu měl možnost podat žalobu, což také učinil. Navíc dne 24. 2. 1998 byl přítomen jednání okresní správy sociálního zabezpečení a svým podpisem stvrdil, že byl o zhodnocení svého zdravotního stavu informován. Žalobce tedy i přes doručení rozhodnutí se značným časovým odstupem od jeho vydání věděl, že mu již nadále částečný invalidní důchod nebude vyplácen, takže fakticky u něho k žádné újmě nedošlo.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. V kasační stížnosti a v jejím doplnění, které bylo sepsáno prostřednictvím jeho zástupce, uvedl, že kasační stížnost podává z důvodů obsažených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b), d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

V kasační stížnosti stěžovatel namítl nedodržení řádného postupu při vydání rozhodnutí o odnětí částečného invalidního důchodu, jelikož nepodepsal převzetí závěrů posudku okresní správy sociálního zabezpečení, nebyl s nimi seznámen a nemohl se tak proti nim bránit. Protokoly o jednání před Okresní správnou sociálního zabezpečení v Ústí nad Orlicí ze dne 21. 1. 1998 a ze dne 24. 2. 1998, s nimiž byl jeho původní zástupce seznámen až při jednání soudu, přitom neobsahují jeho pravý podpis, takže řízení před správním orgánem je zatíženo zjevnou vadou. O nesrovnalosti při seznámení s posudkem okresní správy sociálního zabezpečení svědčí i to, že rozhodnutí žalované bylo zasíláno s mnohaletým zpožděním, což mohlo být způsobeno úpravou podkladových listin založených ve spise. Navíc příslušné doklady mu nebyly k opakovaným žádostem zaslány s odůvodněním, že došlo k jejich skartaci.

Podle následující stížnostní námítky krajský soud neprovedl ověření podpisů obsažených na zmíněných protokolech o jednání ze dne 21. 1. 1998 a ze dne 24. 2. 1998.

Dále stěžovatel namítl, že v době, v níž měla jeho zdravotní stav okresní správa sociálního zabezpečení zkoumat, byl těžce postižen trvalými následky dopravní nehody z roku 1996. Před ní požíval částečný invalidní důchod a po ní byl více než osmnáct měsíců ve stavu nemocných, takže v rozhodné době byl plně invalidní. Proto o přiznání plného invalidního důchodu požádal, avšak výsledkem řízení bylo odebrání částečného invalidního důchodu na základě rozhodnutí, které mu bylo zasláno po devíti letech od podání žádosti. Přitom plný invalidní důchod v současné době pobírá.

Konečně stěžovatel namítl, že krajský soud měl rozhodnutí žalované zrušit a v dalším řízení mělo být vydáno objektivní rozhodnutí posudkové komise s přihlédnutím k výpovědím jeho ošetřujících lékařů a lékařským zprávám Polikliniky Zábřeh na Moravě a Nemocnice Šumperk, které se vztahovaly k jeho léčení po dopravní nehodě v roce 1996. Rovněž tak měly být vyžádány záznamy o jeho převozech z Rovenska do nemocnice v Hradci Králové a Ústí nad Orlicí, které byly skutečně z důvodu nehybnosti způsobené touto autonehodou. Tyto důkazy by totiž doplnily jeho neúplnou zdravotní dokumentaci, v níž podle vyjádření jeho ošetřujícího lékaře MUDr. B. není proveden záznam o více než polovině lékařských zákroků. Krajský soud však uvedené rozhodné důkazy odmítl.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že s napadeným rozsudkem krajského soudu souhlasí.

Nejvyšší správní soud nejprve podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu nejprve přezkoumal v rozsahu a z důvodů uplatněných stěžovatelem v kasační stížnosti.

V ní stěžovatel odkázal na kasační důvod, jež je uveden v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Ten umožňuje stěžovateli mimo jiné tvrdit, že při zjišťování skutkového stavu byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Mezi tento důvod kasační stížnosti je možné zahrnout námitku o nesrovnalostech při seznamování s posudkem okresní správy sociálního zabezpečení, který rozhodnutí o odnětí částečného invalidního důchodu předcházel, ačkoliv stěžovatel tuto stížnostní námitku nesprávně podřadil pod důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlíží. V nyní projednávané věci přitom stěžovatel v řízení před krajským soudem nenamítal, že závěry posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Ústí nad Orlicí nepřevzal a jeho podpisy obsažené na protokolech o jednání před tímto správním orgánem nejsou pravé. Přitom stěžovatel takovou námitku vznést mohl, neboť do záznamu o jednání ze dne 24. 2. 1998, který tvořil součást správního spisu okresní správy sociálního zabezpečení a v němž je posudkové zhodnocení jeho zdravotního stavu obsaženo, měl oprávnění nahlížet jak ve správním řízení, tak i v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované o odnětí částečného invalidního důchodu. Žádné skutečnosti přitom nenasvědčují tomu, že stěžovateli bylo až při jednání soudu umožněno seznámit se s protokoly o jednání před okresní správou sociálního zabezpečení z roku 1998, jak tvrdil v kasační stížnosti. Zaslání rozhodnutí žalované o odnětí částečného invalidního důchodu s mnohaletým časovým odstupem od jeho vydání totiž ještě samo o sobě manipulaci s listinami tvořícími součást správního spisu nedokládá. Zmínka stěžovatele o skartaci jím opakovaně požadovaných dokladů pak nebyla nikterak konkretizována, takže ani z ní nelze nemožnost seznámení stěžovatele se spisovým materiálem během řízení o žalobě dovodit. Z uvedených důvodů tedy není možné se stížnostní námitkou o nesrovnalostech při seznamování s posudkem okresní správy sociálního zabezpečení zabývat.

Stěžovatel dále v kasační stížnosti odkázal na kasační důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ten umožňuje stěžovateli tvrdit také jinou vadu řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Pod tento důvod kasační stížnosti je možné podřadit námitku, podle níž krajský soud neověřil pravost podpisu stěžovatele na protokolech o jednání před okresní správou sociálního zabezpečení, při kterých byl posudkově hodnocen jeho zdravotní stav.

K této stížnostní námitce je zapotřebí uvést, že stěžovatel v řízení o žalobě na žádné nesrovnalosti při seznamování s posudkem okresní správy sociálního zabezpečení nepoukázal. Navíc na záznamech o jednání před Okresní správou sociálního zabezpečení v Ústí nad Orlicí ze dne 21. 1. 1998 a ze dne 24. 2. 1998 je stěžovatel podepsán. Dále byl

stěžovatel na záznamu ze dne 24. 2. 1998, při němž bylo posudkově zhodnoceno, že již nadále není ani částečně invalidní, uveden jako účastník řízení, jeho totožnost byla ověřena občanským průkazem, při tomto jednání se ke svému zdravotnímu stavu vyjadřoval a v jeho závěru prohlásil, že byl seznámen s výsledkem posouzení svého zdravotního stavu a poučen o možnostech dalšího postupu s tím, že souhlasí s odesláním zápisu o jednání svému praktickému lékaři. Za tohoto stavu věci tedy v době vydání napadeného rozsudku nebyly o podpisech žalobce na záznamu uvedených záznamech žádné pochybnosti, takže krajský soud nepochybil, když jejich pravost neověřoval.

Obě shora uvedené stížnostní námitky tedy Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými.

Dále se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. zaměřil i na další možné důvody, pro něž by mohl být rozsudek krajského soudu shledán z úřední povinnosti zmatečným, nezákonným či nepřezkoumatelným. Přitom dospěl k závěru, že k takové skutečnosti v nyní projednávané věci došlo.

Z obsahu správního spisu totiž vyplývá, že stěžovateli byl od 31. 10. 1982 přiznán plný invalidní důchod pro stav po chirurgickém odstranění levého varlete i mízních uzlin v oblasti břišní a probíhající cytostatické léčbě maligního nádoru bez expanze v oblasti uzlin, kvůli čemuž nebyl schopen vykonávat jakékoliv soustavné zaměstnání. Vzhledem k stabilizaci uvedeného zdravotního postižení a z toho plynoucího nabytí schopnosti vykonávat na plný úvazek alespoň fyzicky nenáročné práce byl stěžovateli plný invalidní důchod od 12. 1. 1988 odňat a od tohoto dne mu byl přiznán pouze částečný invalidní důchod. Následně při kontrolní prohlídce ze dne 24. 2. 1998 dospěla posudková lékařka Okresní správy sociálního zabezpečení v Ústí nad Orlicí k závěru, že rozhodujícím zdravotním postižením stěžovatele je i nadále stav po odstranění levého varlete i mízních uzlin v oblasti břišní a následné chemoterapii s tím, že maligní onemocnění je neprůkazné a recidiva nemoci je málo pravděpodobná. Toto postižení zařadila do kapitoly XII, položky 3, písm. a) přílohy č. 2 prováděcí vyhlášky v tehdy platném znění. Jednalo se o maligní tumor varlete po odstranění lokalizovaného seminomu nebo lokalizovaného maligního teratomu bez postižení uzlin. Procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele pak okresní správa sociálního zabezpečení určila na dolní hranici vyhláškou daného rozpětí, tedy na 30 % s tím, že takto určený pokles vzhledem k dlouhodobě příznivé stabilizaci zdravotního stavu stěžovatele podle § 6 odst. 5 prováděcí vyhlášky snížila o dalších 10 %, a to na konečných 20 %. Podle tohoto posudkového zhodnocení tedy již stěžovatel nadále nebyl plně ani částečně invalidní, a proto žalovaná rozhodnutím ze dne 10. 3. 1998, č. X, stěžovateli částečný invalidní důchod od 12. 4. 1998 odňala.

Posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Hradci Králové ze dne 3. 4. 2008, který si krajský soud v souladu s ustanovením § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v řízení o žalobě vyžádal, však za rozhodující zdravotní postižení stěžovatele označil organický psychosyndrom. Tato odborná lékařská komise tedy za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce považovala zcela jiné onemocnění než lékařka okresní správy sociálního zabezpečení, takže byla povinna toto své zjištění přesvědčivě odůvodnit. Posudková komise však v tomto směru pouze uvedla, že stěžovateli byl pro těžký

organický psychosyndrom od 13. 12. 2004 přiznán plný invalidní důchod a zmínila nález jeho ošetřujícího lékaře MUDr. B. ze dne 13. 12. 2004 a psychiatrické nálezy MUDr. J. ze dne 4. 1. 2005 a 30. 1. 2005. Všechny tyto lékařské zprávy však byly vyhotoveny až po vydání rozhodnutí žalované o odnětí částečného invalidního důchodu ze dne 10. 3. 1998, takže z nich při posuzování zdravotního stavu stěžovatele ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu nebylo možné vycházet. Ostatně pozdějšího data jsou i jiné lékařské nálezy, které se vztahují k některým dalším posudkovou komisí zjištěným zdravotním postižením stěžovatele. Výjimku tvoří jen neurologický nález MUDr. Š. ze dne 29. 1. 1998 a kontrolní urologický nález MUDr. N. ze dne 3. 2. 1998. Posudková komise přitom toliko shrnula závěry v druhém z těchto nálezů obsažené, aniž vysvětlila, z jakého důvodu stav po odstranění levého varlete i mizních uzlin v oblasti břišní a následné chemoterapii již ke dni vydání rozhodnutí o odnětí částečného invalidního důchodu nepředstavoval rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele a proč jeho rozhodujícím zdravotním postižením byl v této době organický psychosyndrom, pro něhož byl pojištěnci přiznán plný invalidní důchod až za několik let. Odchylné posouzení zdravotního stavu stěžovatele oproti posudkovému zhodnocení provedenému lékařkou okresní správy sociálního zabezpečení tedy Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí nikterak nezdůvodnila.

Ta dále v rozporu s ustanovením § 6 odst. 3 prováděcí vyhlášky nestanovila procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle zdravotního postižení, které považovala za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele, a to se zřetelem k závažnosti ostatních zdravotních postižení.

Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí navíc nezasedala ve složení uvedeném v ustanovení § 3 odst. 1 věty druhé vyhlášky č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon České národní rady o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení. Podle něho jsou totiž členy posudkových komisí odborní lékaři jednotlivých klinických oborů, takže pokud posudek okresní správy sociálního zabezpečení považoval za rozhodující zdravotní postižení stěžovatele stav po odstranění levého varlete i mizních uzlin v oblasti břišní a následné chemoterapii, měl být v komisi přítomen i odborný urolog, neboť bez něho nebylo možné učinit závěr, že v den vydání rozhodnutí žalované o odnětí částečného invalidního důchodu již toto zdravotní postižení rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele nebylo.

Konečně pak závěr posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, že stěžovatel nebyl k datu vydání rozhodnutí žalované plně ani částečně invalidní, nebyl náležitě odůvodněn. Posudková komise se v něm totiž nezabývala otázkou zlepšení zdravotního stavu pojištěnce ve srovnání se stavem dřívějším nebo jeho stabilizací a s tím spojenou obnovou jeho pracovní, resp. výdělečné schopnosti, anebo případným dřívějším posudkovým nadhodnocením (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 3. 4. 1997, Právo a zákonnost č. 5/1997, str. 16). Rovněž tak alespoň v obecné rovině nevymezila okruh zaměstnání, které byl stěžovatel k datu vydání rozhodnutí o odnětí částečného invalidního důchodu schopen vykonávat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Ads 37/2003 - 92, č. 731/2005 Sb. NSS).

Posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Hradci Králové ze dne 3. 4. 2008 lze tedy s ohledem na zmíněné nedostatky považovat za neúplný, nejasný a naprosto nepřesvědčivý. Jelikož tento posudek vycházel z lékařských zpráv vyhotovených po datu vydání rozhodnutí o odnětí částečného invalidního důchodu a za rozhodující zdravotní postižení stěžovatele považoval organický psychosyndrom, lze usuzovat spíše na to, že byl vypracován spíše ke dni 13. 12. 2004, od něhož byl stěžovateli pro toto onemocnění rozhodnutím žalované ze dne 20. 10. 2005, č. X, přiznán plný invalidní důchod, a nikoliv ke dni 10. 3. 1998, jak se v posudku uvádí. Tento stav nejspíše vznikl v důsledku toho, že rozhodnutí žalované o odnětí částečného invalidního důchodu bylo stěžovateli doručeno až po rozhodnutí o přiznání plného invalidního důchodu. Příčiny doručení rozhodnutí žalované ze dne 10. 3. 1998 s více než devítiletým časovým odstupem přitom nejsou z obsahu správního spisu zřejmé a Nejvyšší správní soud se jimi nemůže zabývat, neboť žalovaná netvrdí, že by rozhodnutí o odnětí částečného invalidního důchodu bylo stěžovateli řádně doručeno již dříve. Nicméně otálení při doručování rozhodnutí žalované ze dne 10. 3. 1998 nepochybně ovlivnilo obsah posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, který tak kvůli zmíněným vadám nelze při hodnocení zdravotního stavu a schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele použít.

Krajský soud tedy pochybil, když tento posudek považoval za přesvědčivý a z jeho závěrů v projednávané věci vycházel. V důsledku toho pak bylo neúplně a nepřesvědčivě posouzeno rozhodující zdravotní postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu, jímž stěžovatel trpěl ke dni vydání rozhodnutí žalované o odnětí částečného invalidního důchodu. Toto pochybení přitom lze považovat za jinou vadu řízení před soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., která mohla mít za následek nesprávné stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele k uvedenému dni a v jeho důsledku nesprávné posouzení zákonných podmínek částečné invalidity ve smyslu § 44 odst. 1 věty první zákona o důchodovém pojištění jako základního předpokladu pro posouzení dalšího trvání nároku na částečný invalidní důchod, jehož se stěžovatel dovolává (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, č. 511/2005 Sb. NSS). K uvedené vadě pak musel Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti, i když nebyla v kasační stížnosti výslovně namítnuta.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud podle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem, který Nejvyšší správní soud vyslovil v tomto zrušovacím rozhodnutí.

V dalším řízení si tedy krajský soud vyžádá od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Hradci Králové nový posudek. Ten bude vycházet z lékařské dokumentace vytvořené před datem vydání rozhodnutí žalované o odnětí částečného invalidního důchodu a v souladu a ustanovením § 6 odst. 3 prováděcí vyhlášky jednoznačně určí, které zdravotní postižení bylo ke dni 10. 3. 1998 rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele a podle něho pak stanoví procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti k tomuto datu, a to se zřetelem k závažnosti ostatních zdravotních postižení. Jestliže posudková komise bude i nadále za rozhodující zdravotní postižení považovat organický psychosyndrom, pak

podrobně vysvětlí, z jakého důvodu bylo toto onemocnění již ke dni vydání rozhodnutí o odnětí částečného invalidního důchodu závažnější než to, které za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele označila lékařka okresní správy sociálního zabezpečení, přičemž povahu organického psychosyndromu a jeho vliv na stěžovatelovu schopnost soustavné výdělečné činnosti ke dni 10. 3. 1998 v potřebné míře objasní. Pokud posudková komise v novém posudku ve shodě s posudkovým závěrem lékařky okresní správy sociálního zabezpečení určí za rozhodující zdravotní postižení stěžovatele ke dni vydání rozhodnutí o odnětí částečného invalidního důchodu stav po odstranění levého varlete i mizních uzlin v oblasti břišní a následné chemoterapii a stěžovatele již nadále nebude považovat ani za částečně invalidního, pak blíže objasní důvody zlepšení zdravotního stavu stěžovatele ve srovnání se stavem předchozím nebo jeho stabilizace, přičemž alespoň v obecné rovině vymezí okruh zaměstnání, které byl stěžovatel ke dni 10. 3. 1998 schopen vykonávat. Posudková komise přitom vyhotoví nový posudek za účasti odborného urologa. Rovněž tak k námitkám uplatněným v řízení o žalobě posoudí vliv dopravní nehody z roku 1996 na zdravotní stav stěžovatele ke dni vydání rozhodnutí o odnětí částečného invalidního důchodu. Těmito námitkami, které byly uplatněny i v kasační stížnosti, se přitom Nejvyšší správní soud s ohledem na již zmíněnou neúplnost, nejasnost a naprostou nepřesvědčivost posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí nemohl zabývat. Krajský soud však provede i jiné důkazy, pokud taková potřeba vyjde v dalším řízení najevo.

V novém rozhodnutí pak krajský soud podle § 110 odst. 2 věty první s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti.

V řízení o kasační stížnosti proti napadenému rozsudku krajského soudu byl stěžovateli zástupcem ustanoven soudem advokát JUDr. Otto Hradil, přičemž jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování platí stát, jak vyplývá z ustanovení § 120 a § 35 odst. 8 věty první s. ř. s. Z tohoto důvodu soud přiznal ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů v celkové výši 1904 Kč, která se skládá z částky 1000 Kč za dva úkony právní služby po 500 Kč (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti podle § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb.), z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb.) a z částky 304 Kč odpovídající 19% dani z přidané hodnoty, jíž byl advokát povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů pak bude ustanovenému zástupci proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu v obvyklé lhůtě.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl

předseda senátu